

Posudek vedoucího bakalářské práce

Pavel Krejčí: Bývalé německé kolonie a politika appeasementu v letech 1933-1939, Praha 2011, 79 stran rkp.

Pavel Krejčí se ve své bakalářské práci věnuje u nás i v zahraničí ve srovnání s evropskou problematikou málo frekventovaným dějinám britské koloniální politiky ve třicátých letech minulého století. Konkrétně se přitom zaměřil na vztah Británie ke koloniím, které Německo ztratilo po první světové válce a jež v meziválečném období spravovaly jako mandáty Společnosti národů vítězné velmoci.

Krejčí k tématu přistoupil zodpovědně a rozhodl se proto analyzovat britský přístup k bývalým německým koloniím v širších souvislostech. V úvodu svého díla věnoval značnou pozornost vzniku a vývoji německé koloniální říše před první světovou válkou a zájmovým skupinám, které v Německu podporovaly aktivní politiku v zámoří. Zabýval se také opatrnými snahami říšské vlády prosadit ve dvacátých letech změnu versailleského uspořádání, resp. nedopustit likvidaci mandátů a přičlenění dotčených území také *de iure* k jednotlivým koloniálním říším. Správně ovšem konstatoval, že kolonie hrály v tehdejší německé politice jen podružnou roli, což ostatně platí i pro císařské a nacistické období.

V souvislosti s britskou politikou ve třicátých letech autor přesvědčivým způsobem analyzoval její vývoj od zamítavého postoje k revizi ke stále patrnější inklinaci k ní v letech 1937-1938. Upozornil na známé rozpory mezi Chamberlainem a Halifaxem na straně jedné a Edenem na straně druhé, které se nevyhnuly ani koloniální problematice. Správně ovšem konstatuje, že Brity za určitých podmínek připouštěná revize nakonec na jaře 1938 ztroskotala na neochotě Německa přijmout výměnou jakékoli závazky v Evropě. Nic na tom neměnila ani autorem zdůrazněná ochota některých německých kruhů o revizi diskutovat (Schacht, Göring). Za dobře vyargumentovaný také považuji Krejčího závěr, že Británie chápala koloniální revizi jako svůj příspěvek k zachování míru v Evropě (s. 41).

Práci považuji za kvalitní po odborné i technické stránce. Autor se ovšem nevyvaroval některých pochybení. Nejvýznamnější je skutečnost, že studoval pouze britské vydané prameny a literaturu. Ve využití německých zdrojů mu kromě překladů do angličtiny bránila jazyková bariéra. Tento nedostatek je však poněkud vyvážen primárním zájmem autora o vývoj britské politiky. Vedle toho se Krejčí neubráníl některým drobným omylům, které příznačně souvisí především s německou politikou a jejími vedoucími osobnostmi. V práci se tak místo Göringa čtenář opakovaně setká s Göeringem (např. s. 56), místo s Hugenbergem s Hungerbergem (s. 39) či místo Dernburga s Denburgem (s. 25). Krejčí také mylně považuje konfrontaci kolem Bagdádské dráhy za jednu z příčin první světové války, ačkoli na jaře 1914 uzavřela Británie s Německem kompromisní dohodu o její výstavbě.

Uvedené nedostatky však zásadním způsobem nesnižují kvalitu práce a doporučuji ji proto k obhajobě.

Navrhované hodnocení: **velmi dobře**

Praha, 1. září 2011

doc. PhDr. Václav Horčíčka, Ph.D.